

PÄÄKIRJOITUS

PERTTU HEMMINKI

perthu.hemminki@kunnallislehti.fi

Pastilli

Merkkillinen on maailma, ja vielä merkillisempää on kunnallinen päätöksenteko. Isoja rakennushankkeita – kuten muun muassa Paimion logistiikkakeskus – siunataan viranhaltijapäätöksiin, mutta kaiken maailman lillukanvarsista väännetään kättä valtuustoa myöten.

Vai mitä mieltä pitäisi olla siitä, että Paimion kaupunginhallitus on jo kolmeen eri otteeseen – ja tuloksetta – käsitellyt sellaista asiaa kuin ksyliitolipastillin mahdollinen antaminen koululaisille ruokailun jälkeen.

Neljäs käsittelykerta tulee pian. Ennen sitä pastilliasia käy vielä kertaalleen koulutuslautakunnan arvioitavana. Ja totta kai tehdään myös jatkovalmistelua, arvioidaan ksyliitolitoiminnan kustannukset, kuullaan asiantuntijoita, pohditaan miten jakelu olisi käytännössä järjestettävä jne.

Mahtaako tulla vielä ehdotus pastillitoimikunnan perustamisesta. Tai peräti ksyliitolipastillin antajan virasta.

”Mahdollinen ksyliitolipastillien tai -puristeiden jakaminen oppilaille edellyttäisi jakeluautomaattien sijoittelua koululuokkiin, jakelun valvontaa sekä jakelua jokaisen ruokailun tai välipalan jälkeen.”

Mitähän seuraavaksi? Ryhtyykö kaupunginhallitus väntämään kättä siitä, pitäisikö lapsille antaa koulussa myös Multitab-seja ja kalanmaksaöljyä? Nehän edistävät terveystä siinä missä ksyliitolikin. Ja lukioikäiset tytöt arvostaisivat varmasti myös sitä, jos koulussa olisi manikyri pari kertaa lukukaudessa.

Paimion sivistysjohtaja Jukka Talka on suorasanaa mies, mikä on harvinainen piirre virkamieheissä. Esitellessään ksyliitolipastilli-asiaa kou-

lutuslautakunnalle Talka totesi, että lasten hammashuollon perusta luodaan kotona. Sen laiminlyöntiä ei voida esikoulussa tai koulussa korjata.

Tätä mieltä oli myös lautakunta. Se yhtyi Talkan näkemykseen siitä, että lasten hampaiden pesu, hampaiden puhdistaminen ja ksyliolihoito eivät kuulu koulun vaan kotien tehtäväkenttään.

Ennen vanhaan kouluissa purskuteltiin joukolla fluoria. Se maistui pahalta, ja touhu oli muutenkin joutavapäiväistä. Sittemmin on kai todettu, että liiallinen fluoraaminen on hampaille suorastaan tuhoisaa.

Laitetaan tähän loppuun kevennyspalaksi ote Paimion kaupunginhallituksen viime keskiviikon esityslistan tekstistä: ”Mahdollinen ksyliitolipastillien tai -puristeiden jakaminen oppilaille edellyttäisi jakeluautomaattien sijoittelua koululuokkiin, jakelun valvontaa sekä jakelua jokaisen ruokailun tai välipalan jälkeen.”

Totta kai täytyisi myös kilpailuttaa, ottaa laboratorio-näytteitä, perustaa makuraati ja niin edelleen.

Mitähän jos kaupunginhallitus unohtaisi hetkeksi ksyliolit ja palaisi päättämään todellisista, päivänpolttavista asioista.

(Ksylioli-päätöksenteon taustalla on perussuomalaisen valtuustoryhmän viime helmikuussa jättämä valtuustoaloite ksyliitolipastillin tai -puristeen antamisesta koululaisille ruokailun jälkeen).

Ahkeraa ulkomaalaista arvostetaan

Talvi tuli Chanisa Rantaselle järkytyksenä

PAIMIO

Maria Kesti

Chanisa Rantanen Thaimaasta asuu Paimiossa Jouni Rantasen ja nelivuotiaan Jonin kanssa. Chanisa kuuluu juuri siihen kaakkoisaasialaisten puolisoitten ryhmään, jotka putoavat herkästi kotouttamisohjelmien ulkopuolelle.

Chanisa nauraa ja puistaa päätään, kun uhkakuva esitetään hänelle. Kun hän tuli Suomeen, hän meni TE-toimistoon, pääsi kursseille Saloon ja on nyt töissä erityishuoltopiirissä. Sen sijaan Jouni eläkeläisenä on kotona Jonin kanssa.

– Suomalaiseen yhteiskuntaan pääsee sisälle, jos on halua ja aktiivisuutta. Työpaikoilla arvostetaan thaimaalaisten ahkeruutta, toteaa Jouni.

Alussa Chanisalla ei ollut helppoa.

– Talvi on vaikea. Oli niin kylmä ja pimeä. Naapurit eivät puhu. Kukaan ei hymyile, Chanisa kuvailee.

Ensimmäisenä talvena tulikin itku ja kova ikävä takaisin kotimaahan. Silti hän oli aina ensimmäisenä pihalla taloyhtiön lumitöissä.

Syy lumen lapioimiseen oli, että yksin sisällä oleminen tuntui kummalliselta. Thaimassa on tapana vain nukkua sisällä, ja muutoin ollaan ulkona ja yhdessä muiden kanssa.

Nyt, kun Chanisa on asunut vajaa neljä vuotta Suomessa, kaikki on hänen ja Jounin mukaan paremmin. Salon opintojen kautta löytyi Suomessa asuvia thaimaalaisia, ja työn kautta tuli oma yhteisönsä. Sukulaisetkin ovat lähellä Skypen avulla. Suomen kesästä Chanisa odottaa valtavasti sitä, että pääsee metsään poimimaan marjoja.

Kielen kanssa Chanisa joutuu edelleen kamppailemaan.

Kulttuurierot näkyvät perheessä ennen kaikkea ruokakulttuurissa. Perhe elää tällä hetkellä kaksissa ruuissa.

– Tule ä j y, hän moittii.

Kulttuurierot näkyvät perheessä ennen kaikkea ruokakulttuurissa. Perhe elää tällä hetkellä kaksissa ruuissa.

Sen sijaan kodin kalustus on tutun suomalainen. Thaimaalaiset asunnot olisivatkin tyystin erilaisia. Esimerkiksi Chanisan vanhempien ensimmäinen tuoli Thaimassa hankittiin Jounia varten.

Thaimaassa miehen ja naisen asemakin on toisenlainen, ja miehillä saattaa olla jalkavaimoja. Mitähän Chanisa tuumaisi, jos Jouni toisi nyt jalkavaimon kotiin?

Chanisa puistaa tiukasti päätään.

– Liikaa suomalaistunut, hän sanoo napakasti.

Hän ja Jouni tapasivat Thaimaassa vuonna 2007.

Ruokakulttuuri jakaa Rantasen perheessä mielipiteitä. Thaimaalaiset voimakkaat mausteet ovat liian vaikea pala Jounille.

Jouni, Joni ja Chanisa Rantanen asuvat Paimiossa. Thaimaalaisten on mahdollista, ja työharjoitteluun hän...

Vieraskielisiä vain 2–7 prosenttia Paimion, Sauvon ja Kaarinan v

MITÄ KIELTÄ KUNNASSA PUHUTAAN?

(Lähde: Seudullinen kotouttamisohjelma, Tilastokeskus)

	suomi	ruotsi	muut yht.	venäjä	albania	vietnam	eesti	puola
Paimio	10 349	96	146	31	-	3	26	-
Sauvo	2893	77	63	7	-	-	18	14
Kaarina	29 105	1261	997	159	86	80	74	6